

פרשת מטות מסעי. המשך.

במו במוחו פסוקי הנצח, הדהדה זעקתו של הנביא ירמיהו: "ההמיר גוי אלהים - והמה לא אלהים! ועמי המיר כבודו - בלא יועילו! שומו שמים על זאת!" הגויים, להבדיל, דבקים במסורותיהם, גאים בהבליהם, משמרים את מורשתם - וגם אם מופרכת היא בעליל לא ימירוה. ועם ישראל, אשר נחל תורת אמת, חוקים ומשפטים צדיקים, מורשת נצח, אוצרות רוח בלתי נדלים, כלום יתנכר למורשתו?! "כי שתיים רעות עשה עמי", ממשיך ירמיהו וקובל, "אותי עזבו, מקור מים חיים, לחצוב להם בורות, בורות נשברים, אשר לא יכילו המים!"

ככל ארץ בעולם, פטורים הלומדים לימודי דת מגויסו. גם כשלחמה ארצות הברית בנאצים, במלחמת העולם השניה: וגם כשהיתה שקועה במלחמת ווייטנם, פטרה את בני הישיבות מחובת הגיוס. משום מה, בוחרים אנו להעתיק מהמעצמה הגדולה את הכיעור והשחיתות, את ההסתאבות וההתבהמות. אך אם יש בה תקנה מתוקנת, אם מציינת היא את האמונה בבורא עולם על שטרותיה, אם מאפשרת היא לימוד דת בלא הגבלה, מעלימים אנו עין.

אם גאים היינו במורשתנו, אם היתה המסורת העתיקה לנגד עינינו, לא זו בלבד שלא היו מתנכלים לבני הישיבות. להפך - הצבא היה מממן את הלימודים! רואה בהם הבטחת שלומם של החיילים ומשימה לאומית ממדרגה ראשונה, ומניין לנו זאת? ממלחמת מדיין שנצטווינו עליה בפרשה: "אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלח לצבא", ופירש רש"י: "לכל מטות ישראל - לרבות שבת לוי". הנה כי כן, נשלח גם שבת לוי. גם השבט המוקדש לעבודת ה' שלח נציגים למלחמת המצוה. אמנם רוב השבט - עשרים ואחד אלף איש - נשאר בעבודת הקודש, לקיים מצות: "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל" אמנם אלף בלבד גוייסו. אך ראה זה פלא: "ויימסרו מאלפי ישראל אלף למטה, שנים עשר אלף חלוצי צבא". וכידוע, היו שנים עשר שבטים מלבד שבת לוי. אם גוייסו גם מבני לוי, היו כאן שלושה עשר אלף חיילים! מדוע הוזכרו שנים עשר בלבד?

וענה על כך המהר"ל מפראג זצ"ל, בספרו "גור אריה": "שבת לוי לא היו חלוצים, אלא עם ארון הברית היו". וכן כתב הרב "באר בשדה" זצ"ל: "האלף של שבת לוי, לא למלחמה שלחם, אלא להתפלל עליהם". כלומר, אפילו כשנשלחו אלף בלבד, גייס סמלי של חמישה אחוזים, לא חויילו לצבא, אלא התבקשו ללמוד ולהתפלל! הלא נשמר מסורת בת שלושת אלפים ושלוש מאות שנה?!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div style="text-align: center;">השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".</div> <div style="text-align: center;">שער ג פרק: כד.</div>

אותם האנשים שעובדים במלאכות גסות, הם בד"כ אנשים לא עדינים, אא"כ הם לומדים מוסר. אבל אנשים שעובדים במלאכות עדינות, כמו הצורפים, יש להם עדינות. תנועת הגוף שלהם עדינה, הם התרגלו לחיות ככה וזה חדר לתוכם. ההתעסקות בדברים עדינים מפנימה לתוך ליבם את העדינות.

אותם אנשים שמרוקנים את האשפה מהרחובות, אפילו בין הערבים עצמם הם נחשבים לאנשים מופרעים. הם יותר מופרעים מהערבים הרגילים. אם תשאלו למה? מכיון שהם מתעסקים כל הזמן עם דברי סירחון, ע"י כך נהיה להם גם טבע רע. העבודה משפיעה על האדם, ומפנימה הרבה לתוכו.

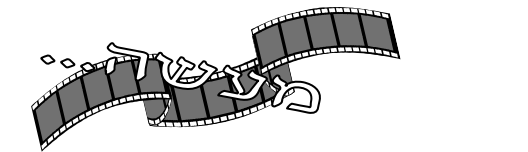
ולכן, חשובה מאד צורת האכילה של האדם, וצורת הדיבור של האדם, איך אדם מתיחס לכל מיני דברים, זה משפיע מאוד חזק על הפנימיות של האדם. וכמו שליצר' חשוב מאד נצחון על כל פסיק קטן, גם לנו צריך שיהיה חשוב להרויח כל פסיק קטן. כל פעם שדברת עם החבר בצורה עדינה ובצורה נעימה, או, הגשת כל מיני דברים בצורה עדינה, או, אכלת בצורה עדינה, זה רווח נקי שלך, התקדמת עוד פסיק בחיים שלך, לקראת השלמות, זה דבר מאוד חשוב.

אבל אם הוא הולך ומתפלל עם אנשים בעלמא, גם הוא נהיה דאמירן בעלמא... צריכים לדעת, שכך הוא טבע האדם, שהאחד נדבק מהשני. אם יש אוירה רצינית בקריאת המגילה, של "גילו ברעדה", האוירה הזאת משפיעה על כולם. לוקחים מהפורים את מה שבאמת צריכים לקחת ממנו.

ההמשך יובה בעוד שבועיים אי"ה.

 								
בס"ד	מצא את המסתתר							
לפרשת	מטות							
ללא פרסים								
מצא 18 מילים בלבד בתפוזרת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .							
ח	נ	מ	ש	כ	ל	ח	מ	ש
ל	ג	מ	ח	ל	ו	ק	ת	ע
ו	ח	ש	ה	י	א	ש	ז	ח
כ	ל	ש	מ	ח	ג	י	מ	ש
ש	מ	י	מ	נ	מ	ש	ס	ח
א	מ	ע	ל	ב	ס	ו	פ	ה
ש	ל	ה	ת	ק	י	י	מ	נ
צ	ו	ש	א	י	נ	ה	ש	צ
ל	ג	ל	ש	מ	ח	ד	ו	מ
ח	מ	ש	מ	י	מ	א	ג	צ
נ	ב	ח	א	י	נ	י	ו	ח
ש	ס	ו	פ	ה	ה	ר	ש	מ
ת	ל	ה	ת	ק	י	י	מ	ח
ר	ש	פ	ח	מ	נ	פ	ו	ש
ז	מ	ח	ש	ש	ע	ר	מ	פ
ע	פ	ר	נ	ג	ב	ל	ה	ש
י	ק	ד	ח	כ	ע	פ	ב	ט
מ	ה	ש	ל	ו	פ	מ	א	פ
ח	ג	מ	נ	ח	ש	ס	ח	מ
פ	ב	ה	ז	פ	ר	מ	כ	פ

 		
בס"ד	מסונין מחפיותא אשדות: <p>הבוקר/ צהרים/ערב ?</p> <p><i>א סנת איפות?</i></p> <p>בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. בנישאות הרח"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.</p> <p>לפרטים : הרב נתנאל ירב, טל': 7124735 - 052.</p> <p><i>ספנות האירוח היוצרות רק לרווקים.</i></p> <p>בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.</p> <p>בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.</p>	

הצדיק הקדוש רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל.

פרשת מסעי סוקרת את מסעות בני ישראל במדבר. והרמב"ן זצ"ל כתב: "והנה מכתב המסעות מצות השם היא, לא נתגלה לנו סודו". כלומר, לא ידוע לנו מדוע בני ישראל שהו תקופה ארוכה במקום אחד, ותקופה קצרה במקום אחר. מדוע חנו במקומות אלו ולא באחרים. יודעי ח"ן אמרו, שארבעים ושתים המסעות הן כנגד שם בן מ"ב אותיות, ומי בא בסוד ה'. מי יודע אלו תיקונים תיקנו ואלו כוונות כיוונן.

גם הצדיקים הגדולים ההולכים בדרכי ה' נוסעים למקומות מסויימים כדי לתקן תיקונים ולייחד ייחודים, ואנחנו לא נדע ולא נוכל לעמוד על סודם. לפני כעשר שנים, פנה **אדמו"ר הבאבא סאלי זצ"ל** לנאמן ביתו ר' אליהו אלפאסי הי"ו ואמר לו: "נכספה נפשי לנסוע לכותל המערבי!" הוא דחק בו להזדרז ולהכין את הרכב לנסיעה, בהוסיפו בנחיצות: "הבה ניסע מהר, פן נאחר!"

אוהה עת שהה בביתו, בנתיבות, יהודי ירושלמי שבא לקבל את ברכתו. מששמע שהרב מבקש לנסוע לירושלים הציע להסיעו, כי הוא נהג ובעל רכב. אולם בקשתו לא נענתה.

רבינו ישב במכונית ששמה את פעמיה לירושלים. מדי פעם שאל בקוצר רוח: "האם אנו מתקרבים לעיר הקודש?"

סוף סוף הגיעו לרחבת הכותל המערבי, והמלווים סייעו לו לצאת מן המכונית והגישו לו כיסא לנוח.

ישב על הכיסא, אחוז שרעפים, במשך דקות מספר. ואז נשא את ראשו, קם מן הכיסא וביקש: "עזרו לי להכנס אל המכונית, אנו שבים לנתיבות!"

המלווים השתאו והשתוממו: "הרי רבינו ביקש להגיע לכותל, הרי הוא לפנינו, רחק כמה פסיעות! דרך רחוקה עשינו, ורבינו זירז אותנו כל כך, ועתה נשוב מבלי גשת אל הכותל?"

אבל הרב היה נחרץ בדעתו: "פעלתי את אשר ביקשתי, ועתה עלינו לשוב!"

כל הדרך חזרה היה שרוי בשמחה, ובשוכו לחדרו אמר במאור פנים: "ברוך השם, הכל יהיה עתה טוב!" וכאמור - מי בא בסוד קדושים!

פנה לבו לדברים אחרים בשעה ששמע הברכה, שמע ברכה מפי אפיקורוס.

א. סימן רי"ג סעיף ג': ששמעה מתחילתה ועד סופה ונתכוין לצאת בה ידי חובתו והמברך נתכוין ג"כ להוציא ידי חובתו. ואם בשעה שבירך היה השומע טרוד במחשבותיו ולא נתן לבו לשמוע את התיבות, מסתבר שלא יצא אפילו בברכות דרבנן, אף אם לפני הברכה היה בכוונתו לצאת, וכן אם לאחר ששומע הברכה לפני האכילה או קיום המצוה מתגרשל ומתמהמה שלא לצורך, וכל שכן אם מתעסק בדברים אחרים, יש בזה משום הפסק וצריך לחזור ולברך לעצמו.

ויש עוד לדעת, שאותם האפיקורסים להכעיס אף אם מברכים ברכה כתיקונה בשם ומלכות ומכוונים להוציא את הרבים והשומעים מכוונים לצאת מהם אין יוצאים מהם ידי חובה, כי אינם מאמינים בקדושת הש"ת ואלקותו ומלכותו, והזכרת השם שלהם אינו אלא כדיבורים בעלמא וכמתעסק, ואין צריך לענות אמן אחר ברכתם.

סימן ריד. איזה תיבות בברכה הם לעיכובא, באמירה ובשמיעה

א. סעי' א', שו"ע: כל ברכה שאין בה הזכרת שם ומלכות אינה ברכה וכו'. ועיין במשנ"ב וביה"ל. ומסקנת הדברים ועפ"י עוד אחרונים, לכתחילה יהיה אדם שלא לשנות אף תיבה אחת מטופסי הברכה שתיקנו לנו אנשי כנסת הגדולה וחז"ל הקדושים, כי בכל תיבה ותיבה יש כמה סודות וענינים גבוהים ורמים. ובדיעבד כל שאמר או שמע תיבת 'ברוך' ושם אחד משבעה שמות שאינם נמחקים 'ומלך העולם', ונוסח סיום הברכה אפילו בשאר לשונות, ואפילו לא בדקדוק כטופס נוסח חז"ל, אלא אמר משמעות הדברים, יצא ידי חובתו ואינו חוזר ומברך.

ושם אחד משבעה שמות שאינם נמחקים ומלך העולם' ונוסח סיום הברכה, אפילו בשאר לשונות ואפילו לא בדקדוק כטופס נוסח חז"ל אלא אמר משמעות הדברים, יצא ידי חובתו ואינו חוזר ומברך.

וברכה ארוכה שיש בה פתיחה וחתימה בשם או שם ומלכות, הרי הזכרתן הפתיחה והחתימה לעיכובא. ואמצע הברכה - אם הזכיר עיקר הברכה ושורשה, אע"פ שלא אמר בדיוק כנוסח חז"ל יצא ידי חובתו. ובברכת המצוות, אם דילג ולא אמר 'אשר קדשנו במצוותיו וציוונו' לא יצא ידי חובה, ואם לא תיקן עצמו תוך כדי דיבור מסיים הברכה חוזר ומברך (אם עדיין לא סיים עשיית המצוה), ובסיום הברכה אם טעה ואמר 'על' במקום שצריך לומר 'ל' ולהפך (כגון שבירך 'על קביעת מזווה' במקום 'לקבוע מזווה' או שבירך על טלית גדול 'על מצוות ציצית' במקום 'להתעטף בציצית' וכיוכ"ז) יצא ידי חובתו. וכל זה בין במברך עצמו ובין בשומע הברכה מפי אחר, שכל שלא שמע תיבות הברכה שהמה לעיכובא וכמו שנתבאר, לא יצא ידי חובתו וחוזר ומברך.

ולכן אם יודע אדם שהמברך שממנו צריך לצאת ידי חובה אינו מבטא התיבות כראוי, או שקולו צרוד וחלש וכדו' וחושש שידלג מלשמוע תיבות עיקריות המעכבות הברכה, יברך לעצמו.

סימן רטו

עניית אמן כשסיים הברכה יחד עם הש"ץ או אדם אחר

א. סעי' א', שו"ע: אין עונה אמן אחר ברכתיו אלא וכו' אחר יהללוך ואחר ישתבח. רמ"א. ויש אומרים שאין עונין אמן רק אחר ברכת בונה ירושלים וכן המנהג פשוט במדינות אלו ואין לשנות וכו'. אמנם אף לנוהגים כהרמ"א אם סיים ברכות אלו (יהללוך שאחר הלל, ישתבח, שומר עמו ישראל, הפורס סוכת שלום, ויש אומרים גם אחר כל ברכות ההפטרה) יחד עם הש"ץ או עם אדם אחר העומד לצידו ושומע סיום ברכתו, עונה אמן, אע"פ שלענין שאר ברכות אם גמר אותם יחד עם אחר אינו עונה אמן, שאני ברכות אלו שהרבה פוסקים סבירא להו שעונה אפילו אחר ברכת עצמו.